

bære Løn. Saadanne Sønner kommer ind under Minimumstaksten. Vi maa huske, at dersom et Barn eller et ungt Menneske kommer til Skade og mister sin Arbejdsevne, har han et helt Liv at gaa at bære paa den Byrde. Tabet vil være akkurat lige stort, selv om han i Øjeblikket er i en Stilling, hvor han faar en mindre Løn. Derfor tror jeg, det var værd at tage under Overvejelse, om det Forhold ikke kunde ændres noget.

Det er foreslaaet af Arbejderforsikrings-Raadet, at Minimum for den Aarsløn, som skal lægges til Grund, forhøjes med 50 pCt. fra 600 Kr. til 900 Kr. Det vilde jo være en god Forbedring af Arbejdernes Kaar, men jeg er ikke sikker paa, at det absolut er den Vej, vi skal. Jeg tænker her navnlig paa gamle Mennesker, som kommer til Skade. Der vil være noget urimeligt i, at naar f. Eks. en Mand paa 80 Aar, som kan gaa og pusle lidt — jeg har været med til at bevilge Erstatning i et saadant Tilfælde —, som har gaaet og deltaget i lidt Arbejde, men selvfølgelig ikke har kunnet forsørge sig selv, falder ned og slaar sig ihjel, skal der ydes en Erstatning, der svarer til den, som ydes, naar et ungt Menneske, der har gaaet for en lille Løn eller uden Løn i sine Forældres Bedrift, kommer til Skade. Saaledes er der forskellige Forhold, som jeg tror, det var værd at tage op til Overvejelse, og jeg henstiller, naar det Lovforslag, som bebudes, skal forberedes, at der saa tænkes over dette.

Det væsentlige af det, Lovforslaget indeholder, er det, der staar i § 1, altsaa Forhøjelsen af Dagpengene. Men § 2 er et Supplement dertil, som ogsaa er ret nødvendigt. Denne Paragraf gaar nemlig ud paa at give Forsikringsselskaberne Ret til at forhøje Præmierne i Forhold til den Merudgift, de faar, ved at Dagpengene nu vilkaarligt sættes op. Da det er private Selskaber, er det jo naturligt, at de maa have Adgang til at faa en saadan Udgiftsførogelse dækket. Det er dog Forudsætningen, at Præmien ikke forhøjes mere end med, hvad der gaar med til Dækning af de forøgede Krav. Der er derfor foreslaaet en Sikringsbestemmelse, hvorefter Forsikringstageren, ifald han føler sig forurettet, kan indanke Sagen. Jeg finder, at de Bestemmelser, her er truffene, vil være betryggende, navnlig overfor saa lidet indgribende Ændringer som de her foreslaaede.

Jeg kan i det hele taget paa mit

Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling, og der er ikke fra min Side noget Ønske om, at det skal gaa i Udvalg.

L. D. Rasmussen: Ogsaa jeg kan tilsige mit Partis Støtte og Tilslutning til det foreliggende Lovforslag. Det er jo ikke meget omfattende, og det er en ret naturlig Ting, at det fremkommer; de Lønstigninger, som har fundet Sted, nødvendiggør, at den Erstatning, de Dagpenge, som ydes Arbejderne, naar de kommer til Skade, forhøjes, for at de kan komme til at staa i nogenlunde rimeligt Forhold til den normale Fortjeneste. Man kan maaske med Rette sige, at man allerede paa nærværende Tidspunkt i nogen Grad er vokset fra den her foreslaaede Fastsættelse af Dagpengene til 4½ Kr., idet Lønningerne jo er steget betydeligt, siden dette Lovforslag blev forelagt. Men da der, som bebudet i Bemærkningerne, snart kan ventes en større Revision af Ulykkesforsikringsloven, vil der neppe være Grund til nu yderligere at forhøje dette Maksimum.

Jeg kunde derimod meget ønske — hvis der er Mulighed for, at det kan ske uden Forsinkelse ved Udvalgsbehandling —, at man forhøjede Minimum en Smule. Det Minimum, der fastsættes af 1 Kr. pr. Dag, vil for adskillige unge Menneskers Vedkommende betyde, at deres Forsørger faar en betydelig Byrde, naar de kommer til Skade. Naar f. Eks. en Lærling, der i Almindelighed faar en ringe Løn, skal gaa ledig hjemme paa Grund af et Ulykkestilfælde, kan det ringe Minimum medføre ret betydelige økonomiske Byrder for hans Forsørger. Der kunde derfor være god Grund til at forhøje dette Minimum.

Jeg er glad ved den Bestemmelse i § 2, der ligesom sikrer de forsikringspligtige mod ublu Beregning af Præmien. Den Sikring, som her er tilvejebragt, anser jeg for at have ret stor Betydning, og det glæder mig, at man har været opmærksom paa dette Forhold. Jeg har ved tidligere Lejlighed anmodet den højtærede Minister om at foretage Undersøgelser og med Interesse at følge de Præmieansættelser, som Selskaberne foretager, idet det er mig bekendt, at der er adskillige Tilfælde, som giver Grund til berettigede Klager. Jeg tænker paa tilfældig Medhjælp o. lign., for hvilken der ganske sikkert bliver krævet en Præmiebetaling, som er ganske overordentlig høj. Jeg haaber, at naar det bebudede Revisionsforslag senere kommer frem, vil